

דברי תורה והסליחות

י"ל ע"י מכון אהל אברהם

להוצאת ספרי מורינו הרב הגאון ר' אברהם בן ציון ביער שליט"א

רב דשכונת ריב"ל ב"ש

פרשת
האזינו - סוכות
יב תשרי
שנת תשפ"ב

גליון שכ"ט
שנה ח'

לע"נ הגה"צ מוהר"ר מאיר רפאל ב"ר ניסן זצ"ל

סודות התורה פנימות של תורה שהיא עיקר תורה, והמון העם בעלי גופין שאין ראויים לסודות התורה שומעים רק גופי התורה שהם לבושי התורה, שפשוטי תורה הם לבוש לסודות התורה. וזהו פי' הפסוק האזינו השמים ואדברה היינו בעלי נשמות האזינו הדיבור בעצמו שהוא עיקר התורה סודות התורה, ותשמע הארץ אמרי פי הם בעלי גופים ישמעו אמרי פי שהם לבושי התורה בל' התלמוד אמרא הוא השפה של בגד היינו החיצונות של בגד כן פשוטי התורה הם לבושי חיצוניות של פנימיות התורה, ולכך אמר יערוף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי היינו מטר אינו הולך בכל יום רק לעת הצורך וטל הולך בכל יום, כן סודות התורה לא נמסר רק למי שראוי לכך הם בעלי הנשמות שנמשלו למטר, ופשוטי התורה שנמסרו לכל, נמשלו לטל שהולך בכל יום, וזה תזל כטל אמרתי, שהוא לבושי התורה על דרך שכתוב (ישעי' נה י) כי כאשר ירד הגשם והשלג מן השמים ושמה לא ישוב כי אם הרוה את הארץ והולידה והצמיחה ונתן זרע לזורע ולחם לאוכל כן יהי דברי אשר יצא מפי לא ישוב אלי ריקם כי אם עשה את אשר חפצתי והצליח אשר שלחתי. לכן משה שאמר דברי ה' ב"ה היה בטוח שדבריו לא ישובו ריקם כי אם יעשו רושם ויכנסו באזני שומעם לכך כתיב יערוף כמטר לקחי וגו':

כשעירים עלי דשא וכרביבים עלי עשב:

נראה לפ' בעזה"י דהנה התורה לא בשמים היא היינו מי שגדלה גאותו עד לשמים אינו זוכה להשיג בתורה כי אם מעט מזער כמ"ש רז"ל (תענית ז). התורה נמשלה למים שמניחים מקום גבוה והולכים למקום נמוך, לכך מי שיש לו גאווה התורה מניחתו והולכת ממנו ואינו משיג מן התורה אלא מעט מזער, וזהו כשעירים עלי דשא היינו מי שמחזיק את עצמו לקטן כמו דשא כשמתחיל להצמיח מן הארץ וכשעדיין העשב קטן נקרא דשא, שהארץ מתכסה בדשאים, כמו שפי' רש"י ז"ל (בפ' בראשית), לכך בשביל שמקטין את עצמו כדשא זוכה שמשיג תורה הרבה ובא יבא אליו השפעת תורה הרבה מן הש"י בחוזק גדול, כמו כשעירים עלי דשא פי' רש"י ז"ל ל' רוח סערה,

ויאמר אסתירה פני מהם אראה מה אחריתם כי דור תהפכת המה בנים לא אמן במ.

ויאמר אסתירה פני מהם, מלת ויאמר כמו (קהלת ב א) אמרתי אני בלבי, ופירושו הגם שתעלה על לבי להסתיר פני מהם - איני יכול, למה, לפי שאראה מה אחריתם, שסוף דבר יהיה שהם שבים אלי מעומק הגלות, ומקבלין עליהם עול מלכות ומייחדים שמי. כי דור תהפכות המה, עתה מפרש מה הוא האחרית שרואה אני, שהם דור תהפכות - שמהפכין את הרע לטוב ומדת הדין למדת הרחמים - על ידי קבלתם עול מלכות שמים וייחודם שמי. וזה רומז במלת תהפכת שעם החמשה אותיות עולה תתק"י, כמספר עשרה פעמים הוי"ה אדנ"י, ורומז שהם מייחדים כל העשר קדושות, וכל השמות הוי"ה אדנ"י שבהם, ועל ידי כן ממתיקין כל הדינים והגבורות, ומתהפך עליהם הכל לטובה. בנים לא אמן במ רומז, על פי מאמר חז"ל (ברכות סג א) שלא היו עונים אמן במקדש; והטעם, לפי שאמן גימטריא של פעם אחת הוי"ה אדנ"י, ובמקדש היו מייחדין כל היות ואדנות של כל העשר קדושות בבת אחת, ולכן כל חותמי ברכות שבמקדש התקינו שיהיו אומרים מן העולם ועד העולם, שרומז שיחדו את כל העולמות וכל העשר קדושות, ולכן לא היו עונים אמן שאינו רק יחוד של פעם אחד הוי"ה ואדנ"י, וזה אמרו בנים לא אמן במ רומז, שהם מייחדין כל העשר שמות הוי"ה ועשר שמות אדנ"י שבכל עשרה קדושות, ולכן אמר לא אמן במ פירוש, שאינם מסתפקים ביחוד של אמן לבד, שהיא יחוד של פעם אחד הוי"ה אדנ"י - רק שהם מייחדין כל העשרה קדושות כנ"ל, והבן.

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי יערוף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי כשעירים עלי דשא וכרביבים עלי עשב:

נ"ל בעזה"י הנה רז"ל (סנהדרין צא ע"ב) פי' הפסוק (תהלים נ ד) יקרא אל השמים מעל ואל הארץ לדין עמו, השמים היא הנשמה והארץ היא הגוף. לפ"ז יש לפ' כשאמר משה התורה, היה אומר כפשוטו, ובתוכה היה כולל כל רזין דאורייתא, וכל אחד קבל התורה לפי מדריגתו, היינו בעלי נשמה שומעים

הענין מה שאנחנו אומרים ספר קהלת בשבת חול המועד של סכות שלכאורה מה שייכות יש לספר זה בחג הסכות, אך האמת הוא כי חג הסכות נקרא בתורה חג האסיף כמו שכתוב (שמות לד, כב) וחג האסיף תקופת השנה, כי אסיף נוס' סכות פ'ינות יראת אלקות, שבחג הסכות היא העת והזמן שנתגלה בו יראת אלקות בעולם, ואז הוא הזמן שהאדם ימשיך עליו יראת אלקות על כל ימות השנה, וזה פירוש הכתוב וחג האסיף תקופת השנה, שזה שהאדם מקבל עליו יראת אלקות בחג הסכות זהו התוקף ועוז מכל ימות השנה, ולכן על כוונה זו נתייחד לומר ספר קהלת בחג הסכות שכל ספר זה נתייחד על יראת אלקות, וכמו ששלמה המלך ע"ה אחרי כל העשירות שהיה לו בתים וחצירות ועבדים ושפחות וכסף וזהב וכל תענוגי עולם הזה, מאס בכל זה ואמר (ב, יא) הכל הבל ורעות רוח אך זה כל האדם את האלקים ירא שהעיקר הוא שיהיה לו יראת אלקות באמת, וזה מרומז בס"ת א"ת האלקים ירא שהם אותיות אמ"ת: מגן אברהם (טריסק)

והתרגום מפרש כרוחי מטרא, כמו שהמטר גדול עם רוחות אינו מזיק לעשב כשהוא קטן כן אינו מזיק תורה הרבה למי שמחזיק עצמו לקטן כמו דשא כמ"ש רז"ל (יומא עב ע"ב) זכה התורה נעשית לו סם חיים לא זכה התורה נעשית לו סם המות, וכשיש לו גאווה ומדמה עצמו לעשב גדול אזי נקרא לא זכה כיון שיש לו גאווה שהיא גרועה מכל מדות רעות ממילא התורה נעשה לו סם המות אזי עושה לו הש"י טובה במה שאינו משיג תורה הרבה ואין לו סם המות הרבה וזהו וכרביבים עלי עשב שהוא טיפי מטר דקים היורדים עלי עשב כשעשב גדול אזי מזיק לו מטר עם רוח גדול שהוא משבר השבלים כן מזיק תורה הרבה למי שיש לו גאווה ומניחתו התורה מקום גבוה והולכת למקום נמוך ואינו משיג מהתורה אלא מעט מזער לפי כוחו כמו שהש"י נותן גשמים על העשב שהוא גדל לפי כוחו: רב ייבי על התורה - פרשת האזינו

דברי קהלת בן דוד מלך בירושלם (קהלת א, א). והסיום הוא (שם יב, יג) סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא וגו', להבין

שיעורי הלכה

הלכות סוכה

ד. אבל שאר מיני מאכלים, ואין צריך לומר מיני פירות אפילו אוכל מהם הרבה, ואפילו קובע עליהן סעודתו מותר לאכלן חוץ לסוכה לפי שקביעת מינים אלו אינה חשובה אלא כאכילת עראי של פת:

ה. האוכל יותר מכזית לחם ועמו תבשיל או שאר תוספות אחרות וקובע סעודתו עליהם י"א דחייב לאוכלם בסוכה ואף מברך על כך את ברכת לישב בסוכה, ויש פוסקים שסוברים שאינו מחויב לאכול בסוכה במקרה זה, ולדעתם כל עוד שלא אכל לחם בשיעור החיוב אינו מתחייב בסוכה בלל. (ומחלוקת כעין זו שייכת גם לגבי ברכת המזון על פת הבאה בכיסנין בכל ימות השנה)

מכביצה הוי כעראי עד שיקבע סעודתו עליהם (עין שם בגינת ורדים הנ"ל, שהביא דברי החיד"א בספרו חיים שאל חלק א' סימן ע"א אות א' ובספרו מחזיק ברכה אות ה', וכתב דמה שכתנו לעיל הוא לדברי הרמב"ם, אבל לדעת החולקים על הרמב"ם נראה, דצריך פת ממש אבל פת הבאה בכסנין הוי עראי עד שיקבע סעודתו עליהם)

ג. וכן מי שאוכל סעודת קבע "מתבשיל" של חמשת מיני דגן, (כגון אטריות), שחייב בסוכה, ויברך לישב בסוכה. ואם אינו קובע סעודה עליו, כל שאוכל יותר מכביצה חייב בסוכה אבל לא יברך לישב בסוכה. (וכן פסק השלחן ערוך הרב שהאוכל פת העשויה מחמשת המינים או בתבשיל העשוי מחמשת המינים צריך לאכול בסוכה)

שאלה: האם יש חיוב לאכול בסוכה כל ימי החג, והאם כשמחויב לאכול בסוכה מחויב נמי לברך "לישב בסוכה".

תשובה:

א. אם הוא אוכל פת יותר מכביצה יש חיוב לאכול בסוכה וחייב לברך לישב בסוכה.

ב. והאוכל עוגות יותר מכביצה, י"א (הגינת ורדים חלק אורח חיים כלל ד' סימן ו') דיש להחשיבו כפת גמור דאף שיאכלנו דרב עראי כיון שאכל יותר מכביצה אוכלו בסוכה ונמי מברך על הסוכה יעו"ש.

ו"א דצריך פת ממש יותר מכביצה, אבל פת הבאה בכסנין אפילו אכל יותר

1. האוכל סעודתו בסוכה ולא היה דעתו לאכול שיעור כביצה פת, ולכן לא בירך לישב בסוכה, ושוב נמלך ורוצה לאכול יותר מכביצה, יש לו לברך או לישב בסוכה, אף על פי שמכאן והלאה לא יאכל יותר מכביצה, דהכל אפי' מה שאכל מקודם, מצטרף לשיעור דיותר מכביצה.

2. מותר לאכול אכילת עראי חוץ לסוכה. דזה לא חשיב אכילה לחייבו בסוכה, דאף בביתו מצוי שאוכל עראי חוץ לביתו. ולכן מותר לטעום תבשיל כמה פעמים ואפילו לבלוע חוץ לסוכה.

ואפילו ת"ח אם רוצה שלא להחמיר ע"ע בכך רשאי, ולא הוי כמי שאינו מדקדק במצות (ר"ן והובא באחרונים):

ח. מותר לשתות כל המשקין חוץ לסוכה ואפילו יין ואפילו יותר מרביעית אם שותה דרך עראי, אבל אם קובע את עצמו לשתות יין או שאר משקין שדרך לקבוע עליהן בלא סעודה, צריך לשתותם בסוכה. אבל אין צריך לברך לישב בסוכה. (שועה"ר סימן תרל"ט סעיף יב-טו) (והטעם למה לא מברכין לישב בסוכה על משקין שדרך לקבוע, לפי שהשתיה היא טפילה

לאכילה, וברכת לישב בסוכה שבירך על אכילת שחרית היא פוטרת את השתיה של כל היום, ואפילו יצא חוץ לסוכתו אחר האכילה והפסיק הרבה בין האכילה להשתיה, ואפילו שותה וישן ומטייל "קודם האכילה", אין צריך לברך לפי שהן טפלים להאכילה (שלאחריהם).

ובכל המחמיר על עצמו שלא לשתות חוץ לסוכה אפילו מים הרי זה משובח.

המשך הלכות סוכה
יופיע בגליון הבא בעזה"ש"ת

סיפור

הבעל שם טוב הקדוש במזיבו הגיעה ובאה אל מעונו של רבי פינחס שאלה אחת מבקשים אנו לשאול פתחו ואמרו שמא יש ביד כבוד תורתו לעזין לנו עצה כיצד להכניע את יצר הגאווה, הו' שאלה גדולה שאלתם השיב להם רבי פינחס מיניה וביה על אותה מדוכה יושב גם אני, ובאותה שאלה גופה הנני מתחבט כל ימי, ובכל זאת מה עושים המשיכו ההם לשאול, נלהמים, השיב רבי פינחס כל עוד חיים על פני האדמה חייבים להמשיך ולהלחם ביצר הגאווה יום יום שעה שעה ללא הרף וללא חשך, אם כן נענו כל בני החבורה וקראו פה אחד רבינו אתם רבינו אתם, מה ענין שמיטה אצל הר סיני תמה רבי פינחס לעומתם, כך היה מעשה השיבו לו ומעשה שהיה כך היה קודם עלותו של רבינו הבעל שם טוב הקדוש בסערה השמימה שאלנו את פיו על מי רבינו נשתתם הצאן אמר לנו לא אלמן ישראל וכל אחד ואחד ימצא לו את רבו, אמרנו לו ואנו למי, השיב לנו צאו ובקשו בין הקדושים אשר בארץ עצה להינצל מיצר הגאווה והיה הצדיק אשר ידע להשיב כי אין עצה ואין תבונה לעומתו וכי שומה להילחם נגדו כל החיים הוא רבכם אשר הועיד ד' לכם מני אז ועד עתה המשיכו החסידים לספר נעים ונדים הננו בארץ מכתתים רגלינו ופוקדים את בתיהם של גדולי הדור ושואלים לכולם את אותה השאלה עד כה טרם מצאנו לנו רבי כלבנו אשר ישיב ויאמר את אשר השבתם אתם, עד שבאנו הלום וזכינו לשמוע את אשר חפצנו עתה ידענו אפוא כי כבוד תורתו הוא רבינו הוא ולא אחר, רבי פינחס בא במיצר היה זה לו כבר גילוי דעת שני בשם רבו הקדוש הבעל שם טוב כי שומה עליו לקבל על עצמו את עול ההנהגה אולם מאידך גיסא נפשו חשקה בהצנע לכת לעבוד את בוראו בינו לבין עצמו וחושש היה פן יבולע קימעה להתעלותו המתמדת בסולמה של עבודת ה' מחמת ההתעסקות עם חסידים המשחרים למוצא פיו, לא השיב אפוא רבי פינחס לחסידים תשובה מוחלטת כי אם דהאם לפי שעה לפסק זמן של שיקול הדעת ביני לבני החלו גם אברכים מבני העיר לומדי תורה ומבקשי דרך בעבודת ה' להבחין בקרני האור הגנוז שביצבצו מבין חרכי אישיותו המוגפת והחתומה של רבי פינחס בלאט ובחשאי החלו עוקבים אחרי תהלוכותיו עד מקום שהיתה ידם מגעת וממה שהיו עיניהם רואות הלכה

ביום מן הימים לאחר הסתלקותו של הבעל שם טוב התדפק על פתחו של רבי פינחס בקורין אחד מגדולי החבריא קדישא של מזיבו הגאון הקדוש הנודע רבי דוד היילפרין אבדק"ק אוסטראה, למראה האורח הדגול שבא בצל קורתו נתמלא רבי פינחס שמחה אין קץ ומיד התייצב כעבדא קמיה מאריה לעמוד לשירותו של הגאון הקשיש ממנו בשנים רבות, אמנם מה נדהם לשמוע כי לא בא הלה אלא כדי לקבל עליו את מרותו של רבי פינחס חפץ הוא להיות כפוף תחתיו ולהתאבק בעפר רגליו, לשונו של רבי פינחס דבקה לחיכו מרוב תדהמה וחלחלה אחזה בו החולם הוא או הווה בהקין רבה הנודע של אוסטראה רבתי, מן הגדולים והקשישים שבחבורה יטריח עצמו עד קורין בכדי להתל בו.

גם משפתח רבי דוד וסח באוזני רבי פינחס כי הוראה מפורשת יש לו על כך כעין צוואה מרבם הבעל שם טוב הקדוש כי יסע אחרי הסתלקותו להסתופף בצילים של רבי דוב בער המגיד ממזריטש ושל רבי פינחס מקורין לא נמנו היה רבי פינחס לחזור בו מסירובו העז והנמרץ, הוא אטם את אוזניו ולא שעה לתחנוניו של רבי דוד כי יאאות לקבלו כתלמידו, משראה רבה של אוסטראה כי כל תחנוניו הולכים לריק ונפלים על אוזנים אטומות פתח וביקש מרבי פינחס כי יאאות לו ולוא לדבר אחד למצער, היות וחזקה נושנה היתה בידו מזה שנים ארוכות לרכוש בעבור הבעל שם טוב אתרוג לחג הסוכות מבקש הוא אפוא את הסכמתו של רבי פינחס כי יואיל מעתה הוא לקבל ממנו אתרוג לחג הסוכות בכל שנה ושנה, בקושי רב נענה רבי פינחס לבקשה זו בחיוב רק צערו הכן של רבי דוד אשר ניכר בעליל על פניו גרם לו שלא לסרב גם לכך, ואכן במשך שנות חייו הנותרות עד הסתלקותו בשנת תקכ"ה נוהג היה הגאון רבי דוד לשגר מדי ערב סוכות אתרוג אחד לרבי דוב בער המגיד ממזריטש ואתרוג שני לרבי פינחס מקורין.

לא ארכו הימים אחרי סירובו של רבי פינחס לקבל את רבה של אוסטראה כתלמיד וסיעה נוספת של חסידים אשר מסתופפים היו לשעבר בצילו של

הנחתם ונתאשרה בעיניהם מפה ומשם הגיעו לאוניהם גם אי אלו שמועות מהתדפקו של רבי דוד מאוסטראה על פתחו של רבי פינחס ומפקידתה של סיעת החסידים את מעונו מכל אלו הלכה ונצטיירה דמות עילאית מיוחדת במינה הלוטה מעבר למחיצות של הסתר והסוואה, נתכנפו להם אי אלו אברכים יחדו ופנו אל מעונו של רבי פינחס באו לפניו והחלו מפצירים בו כי יאות לפתוח בפניהם את שערי יראתו והכמתו משביקש לדחותם כקודמיהם, התעקשו ולא אבו לסגת אחור ועל אלו נוספו עוד, נתרבו הפונים נתרבו המפצירים ומשימה קשה היתה זו בעבור לבו הטוב הרחום והחונן של רבי פינחס לסרב ולומר לאו לכל כך הרבה פונים, יום אחד משבאו מים עד נפש נעמד רבי פינחס לשאת תפילה ותחנונים לפני המקום ברוך הוא כפי כוחו הגדול בתפילה וישא לבבו אל כפים אל אביו שבשמים וישאל מלפניו לא פחות ולא יותר אלא שיסור חינו מעיני הבריות ויהיה מכאן ואילך שנאו עליהם כדי שלא יבקשו את קירבתו כך יהיו מניחים לו מהפצרותיהם לשאת בעול המנהיגות ויהיו לבו ומוחו פנויים לתורה ועבודה בהצנע לכת כחפצו.

ומפני שהיה כוחו של רבי פינחס בתפילה גדול ונורא נענו לו מן השמים ונתנו לו את שאלתו אשר שאל, לפתע פתאום החלו הבריות מתרחקים מקירבתו כל אותם אברכים מעולים אשר עד כה כרוכים היו על עקבותיו ושומרים את צעדיו מבוקר עד ערב חדלו בבת ראש מדרוש שלומו וטובתו, הפנו לו עורף ולא העיפו עוד אפילו מבט לעברו, אלא שבכך לא תם מילוי המשאלה גם שכנו הטובים נעשו לו פתאום לאויבים כולם חדלו להשיב שלום על שלומו ופנו מעליו לעבר אחר, כל אימת שפגשוהו גם החנוונים חדלו להקיף לרבניתו בנפש חפיצה כמקדם, והחלו מראים לה פנים צהובות אף על חובות זעירים בני יום ויומיים שטרם שולמו וכמו שמעו גבאי בית המדרש אף הם איזה כרוז משמים נימנו פתאום וגמרו להסיטו ממקומו הקבוע ומבלי משים נדחק מערבה עד לפי התנור ממש.

אכן לרבי פינחס עצמו ערב הדבר עד מאוד שיש היה על המצב החדש כמוצא שלל רב, כלל וכלל לא פילל ולא מילל כי עד כדי כך תעשה תפילתו פירות ופירי פירות, עד שאף אילו רצה לא היה אדם מוכן להחליף עמו אפילו שתי מילים הוא היה מעתה פטור ומשוחרר מכל עול דאגה וטירדת הבריות והיה כולו פנוי וקודש אך ורק להתעלות בתורה ולהתעצמות בעבודה עד כי זכה אכן לעלות מעלות רמות ונשגבות אשר טרם השיגן עד הנה, בעתיים הגיעו גם חלפו הימים הנוראים והג הסוכות ניצב בשער כדרכו ככל שנה ושנה יצא רבי פינחס לשוק בעלי המלאכות וביקש לשכור בכמה פשיטי איזה נושא סבל או פועל בטל שיקים לו את סוכתו.

אך דרכו כפות רגליו בשוק מיד החלו הכל ניסוטים מפניו ופונים אל עבר אחר, אך מתכן היה צעדיו לפנות אל פועל כלשהו מיד סב היה הלה על עקבותיו ונעלם מן האופק, קיצורו של דבר לא היה אדם שאבה לבוא ולהקים לו את סוכתו לוא אף יעשרנו על כך עושר רב בדלית ברירה נאלץ רבי פינחס לאזור כגבר הלציו לשאת על גבו קרשים וקורות ולבנות כמו כפיו את סוכתו דבר אשר לא הורגל אליו, וישמח רבי פינחס בלבו שמחה גדולה ומשיצא לבקש לו סכך לסוכתו חזר ונישנה הדבר בשנית חוסר חן נורא רדף אחריו ובני אדם ברחו מקירבתו אפילו הנוכרי אשר הביא עמו מלוא העגלה ענפי אילנות השוקה העדיף למכור את סחורתו לאחרים ולא לרבי פינחס, סוף דבר אנוס היה רבי פינחס לצאת בגפו אל היער ושב משם נושא ענפי אילן על גבו ברם ככל שהכביד המשא על שכמו הלך לבו וגאה מרוב אושר שהרי אל הדבר הזה התפלל ובו חפץ.

בליל התקדש החג לאחר התפילה חפץ רבי פינחס להביא עמו כדרכו מאז מספר אורחים עניים לסעוד עמו בסוכתו, בכל שנה ושנה נוהג היה להביא עמו מבית הכנסת כמה עניים שרק יכול היה להשיג ועורך עמם את סעודת החג בשמחה ובטוב לבב, הפעם לא חפצו גם העניים בקירבתו הם ביכרו להשתרך

לאחר התפילה אחרי סנדלר עני או נפח חסר כל, ולא אחרי רבי פינחס שהכין בעבורם מכל טוב משכלו כל הקיצין, ואורח אין, שב רבי פינחס הביתה לבדו ונכנס אל סוכתו כאן פתת בקול מתרונן ובלהט קודש להזמין את האושפיזין הקדושים אל הסוכה והתכונן כדרכו מזה שנים לראות כמו עיניו את התגלות האושפיזין הקדושים בסוכתו.

ואכן עוד אמר התיבות ליעול אברהם על שפתיו ניגלתה לפניו מעבר לפתח דמות קודשו המאירה של אברהם אבינו עליו השלום, נשתתק רבי פינחס ביראת הרוממות המתין כדי שיכנס אושפיזו הקדוש אל הסוכה פנימה אלא שמשום מה נתארכו הרגעים ואברהם אבינו מתמהמה מלכנס, ניצב הוא על הסף מבחזין ואינו פוסע להלן, משהבין רבי פינחס כי יש דברים בגו נענה ושאל בקול נשבר מה פשעי ומה חטאתי שאין האורח הקדוש נכנס לסוכתי נענה אברהם אבינו והשיב לו אין דרכי לכנס במקום שאין רגלם של אורחים מצויה אין רצוני להתארח במקום שאין מקרבין בו את הבריות, באותה שעה קיבל עליו רבי פינחס בקבלה גמורה לשנות את דרכו זו מן הקצה אל הקצה, ולא זו משם עד שנתפיים אברהם אבינו ונכנס אל הסוכה אף הוא נושא שם תפילה מעומק הלב שישוב אליו חינו שהיה לו בעיני הבריות ושוב לא יהיה נבדל מהם.

באותה השנה שרר מחסור חמור ביותר באתרוגים מכה קשה פגעה בפרדסים והאתרוגים יצאו משם עקודים נקודים וברודים, ותוארם נישחת, בכל קוריץ העיר לא נמצא אפילו אתרוג אחד שיהא כשר לברכה לכתחילה וגם ברשותו של רבי פינחס למרות כל מאמציו לא היה אתרוג אף לא היה מקום להתפלא על רבי דוד מאוסטראה שלא עמד בדיבורו על דבר האתרוג, שהרי בדליכא כולי עלמא לא פליגי, ביום טוב הראשון של חג בבוקר יצא רבי פינחס בדרכו לבית הכנסת ולבו כבד עליו עדיין לא בירך על האתרוג ואילו ללכת ולברך על אתרוג הבדיעבד שהיה בידי ראש הקהל גם לא מיהר ראשית מה לו למהר להוציא מפיו ברכה על בדיעבד, הרי עוד היום גדול, ועדיין לא נואש מלצפות לישועת ה', ושנית משום שלא נהיר היה לו אם נתקבלה כבר תפילתו מאמש כי ישוב חינו בעיני הבריות, ובאם לאו הרי ממילא לא יניחו לו לברך על האתרוג בין הראשונים, הוא נטל עמו אפוא אך את הלולב ואת מיניו יצא עמם ללכת לבית הכנסת וציפה לישועת ה' כי תבוא מכל מקום, משהסתיימה תפילת שחרית בבית הכנסת ועמדו להתחיל בקריאת ההלל, נשמעו לפתע הלמות פרסות סוס הולכות וקריבות עוד רגע ופרש נוכרי פרץ פנימה אל ההיכל נושא חבילה ארוזה בידו ותוך שהוא מתנשם ומתנשף שאל בקול גדול למקומו של רבי פינחס שפירא.

הם עמוק הושלך בהיכל שעה שניגש הלה ומסר את החבילה שבידו לידיו של רבי פינחס אף הוא ציין בקול רם כי משוגרת היא מאת רבי דוד היילפרין רבה של אוסטראה והתנצל על העיכוב שחל בדרכו אשר מנע ממנו להביא את המשלוח לתעודתו ביום אתמול.

אל מול הקהל הקדוש פתח רבי פינחס את החבילה והוציא מתוכה אתרוג הדר מרהיב עין אשר כמו היכה את עיני כל הקהל בסנוורים, בהתלהבות עצומה בירך רבי פינחס על האתרוג והלולב כשכל הקהל עוקב אחרי נענועיו בלבבות הזמים ובהתרגשות עצומה, משסיים ניגשו כלי הקודש יושבי המזרח וביקשו לנענע אף הם, אחריהם ניגשו טובי הקהל ופרנסיו, אחריהם ניגש כל הקהל הקדוש, ואתרוגו של רבי פינחס עבר מיד ליד, כמתבקש מאליו נשלח רבי פינחס לעבור לפני התיבה באמירת ההלל, כשאתרוגו ולולבו בידו ניגש רבי פינחס אל העמוד, והלל כזה כפי שנשמע בקוריץ באותו יום טוב לא נשמע בה מעולם, מאותו היום החל אורו של הרה"ק רבי פינחס מקאריץ זרח חוצה. זיעועכ"א

מכון אהל אברהם מברכת את קוראיו וכל כלל ישראל בברכת א פרייליכן יו"ט ומשפע שמחת החג וישפע שמחה לכל השנה בבית גוא"צ בב"א